

# 1.3. Світогляд та велика мрія

Витяг з автобіографії др. Мун Сон Мьона, «Громадянин світу, який любить мир».

*«Перш ніж прагнути до володіння Всесвітом, спочатку вдоскональ свою здатність володіти собою».*

Доктор Мун Сон-Мьон

Коли я трохи підріс, то почав задаватися питанням: ким я стану, коли виросту? Мені подобалося спостерігати за природою й вивчати її, і я думав про те, що непогано було б стати вченим. Проте згодом я передумав, побачивши, як японська колоніальна влада жорстоко грабує й розоряє народ. Люди так бідували, що не могли навіть прогодувати себе. Я зрозумів, що як учений – навіть якщо я отримаю при цьому Нобелівську премію – я все одно не зможу полегшити долю багатостраждального народу.

І тоді я захотів стати тим, хто осушить сльози, що течуть з очей людей, і втішить їхнє тужливе серце. Лежачи на траві в лісі і слухаючи спів птахів, я розмірковував: «Як було б добре, якби наш світ став таким же теплим і ласкавим, як ці пісні! Я повинен допомогти людям розквітнути і стати прекрасними й ароматними, як квіти». Я не знав, яка професія підійде мені для цього, але був твердо переконаний, що повинен стати людиною, яка принесе людям щастя.

Усе своє життя я думав тільки про одне: я хотів побудувати мир на землі, де не буває воєн і де все людство живе в любові. Хто-небудь, напевно, запитає: «Невже ви думали про мир навіть у ранньому дитинстві?» Але що дивного в тому, що дитина мріє про мирний світ?

У 1920 році, коли я з'явився на світ, Корея перебувала під японською військовою окупацією. Але навіть після звільнення країни в 1945 році спочатку вибухнула Корейська війна, а потім почалася азіатська фінансова криза і безліч інших нелегких випробувань. Протягом довгих років Корея була надто далекою від такого поняття, як мир. Однак часи страждань і хаосу торкнулися не лише Кореї. Дві світові війни, війна у В'єтнамі й численні війни на Близькому Сході показали, що жителі Землі вороже налаштовані один до одного, тримають один одного під прицілом і кидають бомби. Напевно, для тих, хто пережив усі ці жахи і надивився на закривавлені тіла й роздроблені кістки, мир здається чимось абсолютно нереальним, як мрія чи сон. Проте досягти миру не так уже й важко. Для початку ми можемо відчувати мир у повітрі, яким дихаємо, у навколишній природі і в людях навколо нас.

Природа створює унікальну гармонію, і її звуки прекрасні й чарівні. Ніщо в природі не намагається виставити себе напоказ і ніщо не залишається без уваги, і в цьому – найвища гармонія. Коли я переживав важкі часи, природа завжди втішала мене, і коли я падав у відчаї, вона допомагала піднятися на ноги. Нинішні діти, які вирости в «кам'яних джунглях» міст, не мають можливості подружитися з природою, але ж розвивати чутливість до природи набагато важливіше, ніж отримувати академічні знання. Навіщо дитині вища освіта, якщо вона не здатна всім серцем відчувати природу й нечутлива за своєю суттю? Якщо людина розлучена з природою, вона може нахапатися книжкових знань і швидко перетворитися на індивідуаліста, який поклоняється матеріальним цінностям. Нам потрібно навчитися відрізняти по звуку ніжне шепотіння літнього дощу від гучного тріску осінньої зливи з бульбашками на калюжах. Лише того, чиє серце налаштоване в унісон із природою, можна назвати людиною з істинним характером. Скромна кульбаба, що росте на узбіччі дороги, набагато цінніша за все золото на

світі. Наше серце повинно навчитися любити природу й людей. Той, хто не любить природу або людей, не здатний полюбити й Бога. Усе суще на землі втілює Бога символічно, а люди є субстанціальними втіленнями, створеними за образом Бога. Лише той, хто любить природу, здатний любити й Бога.

Мудра людина поставить перед собою мету, що дає надію, і рушить уперед до її здійснення, як би важко їй не було. А дурень, навпаки, наплює на майбутнє заради короточасних задовольень. У юності я часом допускав у свою душу дурні думки, але зрештою вибрав шлях мудреця.

Коли мені виповнилося шістнадцять, у нас у родині сталася трагедія – за один рік померло п'ять моїх молодших братів і сестер. Здавалося, що страждання однієї сім'ї тісно переплетені зі стражданнями всієї країни і навіть світу. Це було нестерпно – бачити відчай корейського народу під наростаючим тиранічним гнітом японської окупації. Людям було нічого їсти, тому їм доводилося рвати траву і обдирати кору з дерев, щоб зварити все це і хоч якось наїстися. Здавалося, що війні, яка охопила світ, не буде кінця. До того ж в одній з газет я прочитав про самогубство школяра-підлітка, який був моїм ровесником... «Чому він помер? – Питав я себе. – Що змусило цього хлопця накласти на себе руки в такому юному віці?» Ця новина все перевернула в мені, наче це сталося з близькою мені людиною. Я проридав над газетою, розкритою на цій статті, три дні й три ночі поспіль. Я все плакав і плакав і просто не міг зупинитися...

Після закінчення початкової школи я поїхав до Сеула й оселився в районі Хиксокдон, вступивши до Комерційно-технологічної школи Кьонсон. Живучи в Хиксокдоні, я придумав собі девіз: «Перш ніж панувати над Всесвітом, навчися досконало володіти собою». Це означає, що спочатку я повинен був дисциплінувати власне тіло і лише потім братися за порятунок країни та світу. Я тренувався за допомогою молитви й медитації, а також займався спортом і фізичними вправами, і в результаті виробив стійкість до голоду і до будь-яких емоцій і бажань фізичного тіла. Навіть під час їжі я повторював про себе: «Рисе, я хочу,

щоб ти став для мене хорошим паливом і допоміг мені виконати завдання, до яких я себе готую». Я займався боксом, грав у футбол і вчився техніці самозахисту. Саме тому я досі зберіг молодую гнучкість і рухливість, хоча з часів юності й набрав вагу.

Я був надзвичайно тихим студентом. На відміну від однокурсників я не любив порожньої балаканини і міг за цілий день не вимовити ні слова. Може, саме тому, хоча я ніколи ні з ким не бився, однокурсники ставилися до мене з повагою і стежили за своєю поведінкою в моїй присутності. Якщо я йшов у туалет і вставав у кінець довгої черги, мене тут же пропускали вперед. І якщо хтось потрапляв у біду, найчастіше саме до мене зверталися за порадою.

Під час занять я постійно ставив купу питань, які ставили в тупик більшість викладачів. Наприклад, коли ми вивчали нову формулу з математики або фізики, я відразу ж цікавився: «Хто відкрив цю формулу? Будь ласка, поясніть її докладніше, крок за кроком, щоб я міг гарненько розібратися» - і не відступав, поки не отримував чітких відповідей. Я не давав спокою викладачам, копаючи дедалі глибше. Я не міг прийняти жодного принципу або закону, поки не розкладав його по поличках і не розумів досконально. Частенько я ловив себе на думці: «Як шкода, що ця чудова формула відкрита не мною!» Упертий характер, через який я в дитинстві міг проревіти безперервно всю ніч, проявлявся й під час навчання. Немов у молитву, я повністю занурювався в навчання, віддаючи йому весь свій час і сили.

**8 березня 1941 року. Третій випускний клас Комерційно-технологічної ш**  
*8 березня 1941 року. Третій випускний клас Комерційно-технологічної школи Кьонсон.*

*Доктор Мун стоїть у задньому ряду, п'ятий зліва*

Будь-яка задача вимагає від нас щирості й цілеспрямованості, причому не на день чи два. Вклад повинен бути постійним. Якщо ніж використати лише один раз і більше не чіпати, він заіржавіє. Те ж стосується й щирості з цілеспрямованістю. Нам потрібно щодня

докладати зусилля з думкою про те, що ми тим самим вигострюємо свій кинджал. Якою б важкою не була наша задача, якщо ми будемо постійно докладати зусилля, то досягнемо містичних висот. І тоді, якщо ви візьмете в руку пензля й сконцентруєте на ньому всю свою щирість і цілеспрямованість, а потім вимовите: «Зараз сюди явиться великий художник і направить мою руку», спільними зусиллями ви створите прекрасну картину, яка надихне весь світ.

Ще я працював над тим, щоб навчитися говорити швидше й чіткіше за інших. Я замикався в маленькій кімнатці, де мене ніхто не чув, і голосно повторював складні скоромовки, а також намагався швидко-швидко випалити все, що хотів сказати. У результаті я навчився вимовляти десять слів, поки інші вимовляли одне. Навіть зараз, у похилому віці, я можу говорити дуже швидко. Дехто стверджує, що через швидкість мого мовлення мене важко зрозуміти, але я так поспішаю жити, що не можу дозволити собі говорити повільно. Мені ще дуже багато потрібно сказати – як же я можу зволікати?

У цьому сенсі я дуже схожий на свого діда, якому подобалося розмовляти з людьми. Він міг проговорити з ними три-чотири години поспіль у нашій кімнаті для гостей, розмірковуючи про події, які відбулися за день. Я, як і він, теж люблю бесіди. Якщо поруч зі мною люди і наші серця відкриті один одному, я повністю забуваю про час і не помічаю ні настання ночі, ні сходу сонця. Слова ллються з мого серця нескінченним потоком. Коли я в такому стані, я не хочу їсти, а можу тільки говорити й говорити. Бідні мої слухачі, як же їм доводиться нелегко! У них навіть піт на лобі виступає! Поки я говорю, по моєму обличчю теж стікає піт, і тому ніхто не насмілюється вибачитися й піти. Найчастіше це закінчується тим, що ми продовжуємо розмовляти всю ніч безперервно.

**Під час навчання в технічній школі**

*Під час навчання в технічній школі*

*Васеда в Японії, 1941 рік*

Щороку у квітні батьки надсилали мені гроші на навчання. Однак я не міг спокійно дивитися на те, в яких скрутних обставинах жили мої друзі, і тому вже до травня від цієї суми нічого не залишалось. Одного разу по дорозі в інститут я зустрів тяжкохвору людину, яка могла ось-ось померти, і мені стало їй так шкода, що я просто не зміг пройти повз неї. Я звалив її на спину й доніс до найближчої лікарні, до якої було близько двох кілометрів. У мене з собою були гроші на навчання, і я оплатив рахунок за її лікування. Однак після цього в мене не залишилося ні гроша. Кілька днів поспіль університет наполегливо надсилав мені запити про оплату навчання, і тоді друзі прийшли на допомогу й зібрали необхідну суму! Я ніколи не забуду тих, хто допоміг мені в тій ситуації...

Віддавання і приймання допомоги – ці дії невіддільні одна від одної волею Небес. Спочатку ти цього не розумієш, але пізніше до тебе доходить: «Ага, ось чому Бог послав мене туди саме в той момент!» Отже, якщо раптом перед вами виявляється людина, якій необхідна ваша допомога, подумайте про те, що Небеса послали їй вас як помічника, і допоможіть їй. Якщо Небеса хочуть, щоб ви допомогли їй десять разів, ви не можете допомогти лише п'ять разів. Якщо Небеса просять вас допомогти десять разів, вірним буде допомогти сто разів. Допомагаючи людині, будьте готові в разі потреби навіть спустошити свій гаманець.

### [Доктор Мун молиться](#)

#### *Доктор Мун молиться*

Людина з гарним характером, навіть зайнявши високе положення, повинна вміти швидко опуститися до нижчого положення. Більшість людей бояться падати з висоти, тому вони намагаються всіма силами втриматися на вершині. Однак якщо вода перестає текти, вона швидко протухає. Так і людина, яка зайняла високе положення, повинна знайти в собі сили, щоб спуститися вниз і почекати якийсь час, щоб потім знову піднятися. Буде можливість – і вона підніметься ще вище, ніж раніше. Саме така людина може стати по-справжньому великою і гідною захоплення багатьох людей, дійсно хорошим лідером. Усі ці

випробування людина повинна пройти до того, як їй виповниться тридцять років.

Ми не повинні дивитися лише в одному напрямку – важливо бачити одночасно і тих, хто займає верхні позиції, і тих, хто перебуває в самому низу. Навчіться спостерігати за сходом, заходом, півднем і північчю. Успіх у житті залежить від того, наскільки добре ми вміємо бачити очима душі. Для цього нам необхідно пережити безліч випробувань і запам'ятати свій досвід. Нам важливо зберігати самовладання в будь-якій ситуації, завжди бути доброзичливими до людей і впевненими в собі, а також навчитися добре адаптуватися до будь-яких обставин.

---

Revision #5

Created 29 September 2022 20:21:20 by andres

Updated 3 November 2022 18:04:21 by andres